Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 8 października 2020 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa 2008/95/WE – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) – Oznaczenia, które mogą stanowić znak towarowy – Charakter odróżniający – Zgłoszenie do rejestracji jako znaku towarowego oznaczenia dla usługi, składającego się z kolorowych motywów i przeznaczonego do umieszczenia na towarach używanych do świadczenia tej usługi – Ocena charakteru odróżniającego tego oznaczenia – Kryteria

W sprawie C-456/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (sąd apelacyjny z siedzibą w Sztokholmie, działający jako sąd apelacyjny ds. własności intelektualnej i ds. gospodarczych, Szwecja) postanowieniem z dnia 14 czerwca 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 czerwca 2019 r., w postępowaniu:

Aktiebolaget Östgötatrafiken

Przeciwko

Patent- och registreringsverket,

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: M. Ilešič, prezes izby, E. Juhász (sprawozdawca) i I. Jarukaitis, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Aktiebolaget Östgötatrafiken – R. Berzelius oraz F. Weyde, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – É. Gippini Fournier, K. Simonsson i G. Tolstoy, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: szwedzki.

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy zasadniczo wykładni art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między Aktiebolaget Östgötatrafiken a Patent- och registreringsverket (urzędem patentowym, Szwecja) w przedmiocie odrzucenia zgłoszenia do rejestracji znaku towarowego.

Ramy prawne

Dyrektywa 2008/95

3 Artykuł 2 dyrektywy 2008/95, zatytułowany „Oznaczenia, z których może składać się znak towarowy", stanowi:

„Znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń, które można przedstawić w formie graficznej, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, rysunków, liter, cyfr, kształtu towarów lub ich opakowań, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw".

4 Artykuł 3 tej dyrektywy, zatytułowany „Podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji", stanowi:

„1. Nie są rejestrowane, a w przypadku gdy zostały już zarejestrowane, mogą zostać uznane za nieważne:

[…]

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;

[…]

3. Nie można odmówić rejestracji znaku towarowego ani stwierdzać jego nieważności zgodnie z ust. 1 lit. b), c) lub d), jeżeli przed datą złożenia wniosku o rejestrację i w następstwie jego używania znak ten uzyskał charakter odróżniający. Każde państwo członkowskie może ponadto postanowić, że niniejszy przepis będzie miał także zastosowanie, kiedy charakter odróżniający został uzyskany po dacie złożenia wniosku o rejestrację lub po dacie rejestracji.

[…]".

5 Dyrektywa 2008/95 została uchylona ze skutkiem od dnia 15 stycznia 2019 r. dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).

Dyrektywa 2015/2436

6 Artykuł 3 dyrektywy 2015/2436, zatytułowany „Oznaczenia, z których może składać się znak towarowy", brzmi następująco:

„Znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń, w szczególności z […] rysunków, […] kolorów, kształtu towarów lub ich opakowań […], pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają:

a) odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw; […]

[…]".

7 Artykuł 4 tej dyrektywy, zatytułowany „Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji lub unieważnienia", stanowi:

„1. Nie są rejestrowane, a w przypadku gdy zostały już zarejestrowane, podlegają unieważnieniu:

[…]

b) znaki towarowe, które pozbawione są odróżniającego charakteru;

[…]

4. Nie można odmówić rejestracji znaku towarowego na podstawie ust. 1 lit. b), c) lub d), jeżeli przed datą zgłoszenia znak ten uzyskał w następstwie jego używania charakter odróżniający. Z tego samego powodu nie można unieważnić znaku, jeżeli przed datą wniosku o unieważnienie znak ten uzyskał w następstwie jego używania charakter odróżniający.

5. Państwo członkowskie może postanowić, że ust. 4 będzie miał także zastosowanie, w przypadku gdy charakter odróżniający został uzyskany po dacie zgłoszenia, ale przed datą rejestracji".

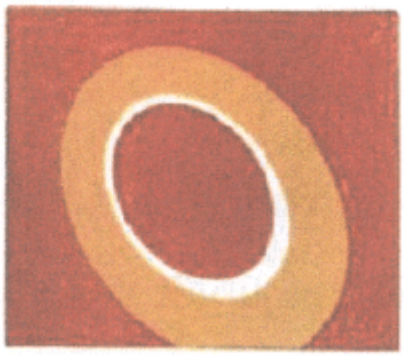
8 Zgodnie z art. 54 wspomnianej dyrektywy, zatytułowanym „Transpozycja", państwa członkowskie były zobowiązane dokonać transpozycji między innymi jej art. 3–6 najpóźniej do dnia 14 stycznia 2019 r.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9 Skarżąca w postępowaniu głównym posiada prawa do graficznych znaków towarowych zarejestrowanych w urzędzie patentowym pod numerami 363521–363523 dla usług świadczonych za pomocą pojazdów i dla usług transportu należących do klasy 39 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. w brzmieniu zrewidowanym i zmienionym.

10 Te graficzne znaki towarowe są przedstawione w następujący sposób:

– nr 363521

– nr 363522

– nr 363523

11 W dniu 23 listopada 2016 r. skarżąca w postępowaniu głównym złożyła w urzędzie patentowym trzy zgłoszenia znaków towarowych w zakresie różnych usług świadczonych za pomocą pojazdów i usług transportu należących do klasy 39 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków.

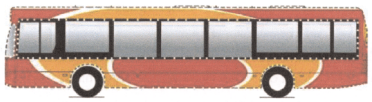
12 Do tych trzech zgłoszeń załączony był następujący opis: „Malowanie pojazdów w kolorach: czerwonym, białym i pomarańczowym w przedstawiony sposób". Strona skarżąca w postępowaniu głównym stwierdziła również, że wnioski te nie dotyczyły samego kształtu pojazdów ani pokrywających je pól w kolorach czarnym lub szarym.

13 Decyzją z dnia 29 sierpnia 2017 r. urząd patentowy odrzucił omawiane zgłoszenia na tej podstawie, że oznaczenia, o których rejestrację na podstawie prawa o znakach towarowych wystąpiono, miały jedynie charakter dekoracyjny, że nie mogły być postrzegane jako oznaczenia właściwe, mogące odróżnić usługi objęte tymi zgłoszeniami, i że w związku z tym były pozbawione charakteru odróżniającego.

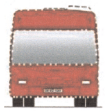
14 Skarżąca w postępowaniu głównym podważyła tę decyzję przed Patent- och marknadsdomstolen (sądem ds. własności intelektualnej i ds. gospodarczych).

15 W uzasadnieniu swojej skargi stwierdziła, że zgłoszone znaki towarowe stanowią „pozycyjne znaki towarowe", składające się z różnej wielkości elips w kolorach czerwonym, pomarańczowym i białym, o określonym rozmiarze, i umieszczone w określonym miejscu na autobusach i pociągach używanych do świadczenia usług transportowych.

16 Przedstawiła ona następujące wizerunki zgłoszonych znaków towarowych, przedstawiające kontury pojazdów w liniach przerywanych, w celu wyjaśnienia, że wnioskowana ochrona nie dotyczy kształtu pojazdów:

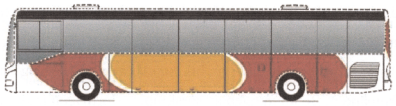
Widok z boku

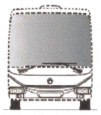
Widok z przodu

Widok z tyłu

Widok z boku

Widok z przodu

Widok z tyłu

Widok z boku

Widok z przodu/z tyłu

17 Skarżąca w postępowaniu głównym podniosła również, że zgłoszone znaki towarowe wywołują wrażenie podobne do wrażenia wywoływanego przez znaki towarowe zarejestrowane pod numerami 363521–363523 i że charakteru odróżniającego tych pierwszych nie należy oceniać w odmienny sposób tylko z tego względu, że miały one być umieszczane w określony sposób na pojazdach, które służą do świadczenia usług transportowych. Bardziej ogólnie dodała, że niektóre przedsiębiorstwa transportowe umieszczają na swoich pojazdach własne grafiki lub malują je w określony sposób, a w ten sposób użytkownicy świadczonych przez nie usług uważają te grafiki lub sposób pomalowania pojazdu za wskaźniki pochodzenia handlowego.

18 Urząd patentowy ze swej strony podniósł, że ochrony elementów graficznych znaków towarowych rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie zażądano w sposób abstrakcyjny, lecz w celu spowodowania, aby te elementy graficzne pojawiały się na pojazdach używanych przez skarżącą w postępowaniu głównym. Ponieważ ocena charakteru odróżniającego musi być przeprowadzana jako całość, a także ze względu na fakt, że handlowe pojazdy transportowe są często zdobione kolorowymi motywami, konsumenci powinni wcześniej zapoznać się z takimi elementami, aby uznać je za znak towarowy, w przeciwnym razie uznaliby je za elementy dekoracyjne. Mając na uwadze różnorodność malowania i zdobienia pojazdów transportowych używanych w omawianym sektorze gospodarki, rozpatrywane w postępowaniu głównym oznaczenia mogą być postrzegane jako wskazówka pochodzenia handlowego tylko wtedy, gdy odbiegają w dostatecznym stopniu od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki, co nie zachodzi w tym wypadku.

19 Wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r. Patent- och marknadsdomstolen (sąd ds. własności intelektualnej i ds. gospodarczych) oddalił skargę wniesioną przez skarżącą w postępowaniu głównym na tej podstawie, że przedstawione dowody nie były wystarczające do stwierdzenia, że kolory i kształt oznaczeń, dla których wystąpiono o ochronę na podstawie prawa o znakach towarowych, różnią się w tym zakresie od sposobu, w jaki inne przedsiębiorstwa dekorują swoje pojazdy, w związku z czym nie można przyjąć, by oznaczenia te były postrzegane przez właściwy krąg odbiorców jako wskazanie pochodzenia handlowego.

20 Skarżąca w postępowaniu głównym wniosła apelację od tego wyroku do Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (sądu apelacyjnego z siedzibą w Sztokholmie, działającego jako sąd apelacyjny ds. własności intelektualnej i ds.gospodarczych, Szwecja).

21 Sąd ten stwierdził, że zgodnie z podstawowym wymogiem ustanowionym w art. 3 dyrektywy 2015/2436, aby oznaczenie mogło być znakiem towarowym, musi posiadać charakter odróżniający.

22 W tym względzie wskazuje on, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału postrzeganie charakteru odróżniającego oznaczenia przez właściwy krąg odbiorców nie musi być takie samo w zależności od tego, czy rozpatrywany znak towarowy jest trójwymiarowym znakiem towarowym, składającym się z wyglądu samych towarów, czy też słownym lub graficznym znakiem towarowym. Ponieważ przeciętny konsument nie ma zwyczaju zakładać, jakie jest pochodzenie towarów, na podstawie ich kształtu lub opakowania, ustalenie charakteru odróżniającego trójwymiarowego znaku towarowego może być trudniejsze niż w przypadku znaku słownego lub graficznego. W związku z tym, jak stwierdził Trybunał, tylko wtedy można przyjąć, że oznaczenie, którego nie można odróżnić od wyglądu produktu, posiada charakter odróżniający, gdy różni się znacząco od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

23 Jeśli chodzi o znak towarowy wskazujący na usługę, ten sam sąd zauważa, że w pkt 20 wyroku z dnia 10 lipca 2014 r., Apple (C-421/13, EU:C:2014:2070), Trybunał orzekł, że zagospodarowanie powierzchni sprzedażowej może umożliwiać odróżnianie towarów lub usług przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw, jeżeli przedstawione zagospodarowanie różni się znacznie od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

24 Sąd odsyłający wskazuje jednak, że w wyroku tym Trybunał nie określił, w jakich warunkach należy stosować wymóg znaczącego odejścia od normy lub zwyczajów panujących w danym sektorze gospodarki w odniesieniu do znaku towarowego określającego usługę.

25 Ponadto podkreślił on, że w tym samym wyroku Trybunał nie zbadał, czy rozpatrywany znak towarowy nie jest niezależny od wyglądu przedmiotów materialnych, które umożliwiają wykonywanie usług, dla których znak ten został zarejestrowany.

26 W związku z tym sąd odsyłający stawia sobie pytanie, czy aby dokonać oceny charakteru odróżniającego oznaczeń przeznaczonych do umieszczenia na niektórych częściach pojazdów usługodawcy świadczącego usługi transportowe w celu jego odróżnienia, oznaczenia takie muszą znacząco różnić się od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

27 W tych okolicznościach Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (sąd apelacyjny z siedzibą w Sztokholmie, działający jako sąd apelacyjny ds. własności intelektualnej i ds. gospodarczych) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy [2015/2436] należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zgłaszania do rejestracji znaku towarowego określającego usługi, gdy zgłoszenie odnosi się do oznaczenia umieszczonego w określonym położeniu, obejmującego duże części powierzchni przedmiotów wykorzystywanych do świadczenia usług, wymaga on dokonania oceny, czy znak nie jest niezależny od wyglądu tych przedmiotów?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy dla uznania, że znak towarowy ma odróżniający charakter, konieczne jest, by odbiegał znacząco od normy lub zwyczajów panujących w danym sektorze gospodarki?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

28 Na wstępie należy zauważyć, że w przypadku odmowy rejestracji znaku towarowego data złożenia wniosku o rejestrację tego znaku jest decydująca dla określenia znajdujących zastosowanie przepisów prawa materialnego (zob. analogicznie wyrok z dnia 29 stycznia 2020 r., Sky i in., C-371/18, EU:C:2020:45, pkt 49).

29 W niniejszej sprawie, ponieważ wnioski o rejestrację rozpatrywane w postępowaniu głównym zostały złożone w dniu 23 listopada 2016 r., czyli w dniu, w którym nie upłynął jeszcze termin transpozycji dyrektywy 2015/2436, a dyrektywa 2008/95 nie została jeszcze wówczas uchylona, do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym mają zastosowanie przepisy dyrektywy 2008/95, a nie dyrektywy 2015/2436.

30 Ponadto należy zaznaczyć, że chociaż kolorowe motywy, do których odnoszą się wnioski o rejestrację rozpatrywane w postępowaniu głównym, są przeznaczone do umieszczenia w określony sposób na dużej części towarów wykorzystywanych do świadczenia usług transportowych, skarżąca w postępowaniu głównym wyraźnie stwierdziła, że kształt tych towarów jako taki nie jest przedmiotem tych wniosków.

31 W związku z tym należy stwierdzić, że poprzez oba swoje pytania, które trzeba rozpatrywać łącznie, sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2008/95 należy interpretować w ten sposób, że charakter odróżniający oznaczenia, o którego rejestrację jako znaku towarowego dla usługi wystąpiono, które to oznaczenie składa się z kolorowych motywów i jest przeznaczone do

wyłącznego i systematycznego umieszczania w określony sposób na dużej części towarów używanych do świadczenia tej usługi, należy oceniać w odniesieniu do tych towarów i poprzez zbadanie, czy oznaczenie to odbiega w sposób znaczący od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

32 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że podstawową funkcją znaku towarowego jest zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy określenia pochodzenia towaru lub usługi oznaczonej znakiem towarowym, co pozwala mu na odróżnienie, bez ryzyka wprowadzenia w błąd, tego towaru lub usługi od towarów lub usług mających inne pochodzenie (wyrok z dnia 12 czerwca 2019 r., Hansson, C-705/17, EU:C:2019:481, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Ten odróżniający charakter w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2008/95 należy oceniać z jednej strony poprzez odniesienie do towarów i usług, dla których wystąpiono o rejestrację, z drugiej zaś strony – z uwzględnieniem sposobu, w jaki postrzega go właściwy krąg odbiorców składający się z przeciętnych konsumentów danych towarów lub usług, którzy są właściwie poinformowani oraz dostatecznie uważni i rozsądni [zob. podobnie wyroki: z dnia 12 lutego 2004 r., Koninklijke KPN Nederland, C-363/99, EU:C:2004:86, pkt 34; a także z dnia 12 września 2019 r., Deutsches Patent- und Markenamt (#darferdas?), C-541/18, EU:C:2019:725, pkt 20].

33 Ponadto w celu dokonania oceny charakteru odróżniającego oznaczenia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2008/95 właściwy organ musi przeprowadzić badanie in concreto, uwzględniając wszelkie istotne okoliczności danej sprawy, w tym, w danym wypadku, dotychczasowe używanie tego oznaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 27 marca 2019 r., Hartwall, C-578/17, EU:C:2019:261, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Jeżeli, tak jak w sprawie w postępowaniu głównym, zgłoszenie znaku towarowego dotyczy oznaczenia przeznaczonego do wyłącznego i systematycznego umieszczania w określony sposób na dużej części towarów używanych do świadczenia usług, charakteru odróżniającego tego oznaczenia nie można oceniać w sposób niezależny od postrzegania przez właściwy krąg odbiorców umieszczenia tego oznaczenia na tych towarach.

35 Nawet jeśli bowiem zgłoszenie do rejestracji znaku towarowego nie obejmuje towarów używanych do świadczenia usług, właściwy krąg odbiorców będzie postrzegał kolorowe motywy składające się na dane oznaczenie jako stosowane do towarów, które służą wyłącznie jako ich nośnik.

36 Wynika z tego, że ocena charakteru odróżniającego oznaczenia złożonego z kolorowych motywów, które są przeznaczone do wyłącznego i systematycznego umieszczania na towarach używanych do świadczenia usług, musi w szczególności uwzględniać to postrzeganie.

37 W niniejszej sprawie do sądu odsyłającego będzie należało ustalenie w ramach całościowej analizy in concreto akt sprawy, czy kombinacje kolorów obejmujące systematyczny układ, takie jak wskazane we wnioskach o rejestrację, mogą nadać rozpatrywanym oznaczeniom samoistny charakter odróżniający (zob. analogicznie wyrok z dnia 27 marca 2019 r., Hartwall, C-578/17, EU:C:2019:261, pkt 34). Należy przyjąć, że warunek ten jest spełniony, jeśli z analizy tej wynika, iż kombinacje kolorów, umieszczone na pojazdach transportowych skarżącej w postępowaniu głównym, umożliwiają przeciętnemu konsumentowi odróżnienie usług transportowych świadczonych przez to przedsiębiorstwo od usług świadczonych przez inne przedsiębiorstwa bez ryzyka pomyłki.

38 Jeśli okaże się, że omawiane kombinacje kolorów nie mają samoistnego charakteru odróżniającego w odniesieniu do rozpatrywanych usług, okoliczność ta nie może stać na przeszkodzie temu, by mogły one uzyskać taki charakter odróżniający w następstwie ich używania.

39 W ramach omawianej analizy nie ma potrzeby badania, czy oznaczenia, o których rejestrację w charakterze znaku towarowego wystąpiono, różnią się znacząco od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

40 Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału kryterium oceny, czy istnieje znaczące odstępstwo od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki, stosuje się do przypadków, w których oznaczenie polega na wyglądzie towaru, dla którego wystąpiono o rejestrację jako znaku towarowego, ponieważ przeciętny konsument nie ma zwyczaju zakładać pochodzenia towarów na podstawie, w braku jakiegokolwiek elementu graficznego lub tekstowego, ich kształtu lub opakowania (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r., Henkel/OHIM, C-456/01 P i C-457/01 P, EU:C:2004:258, pkt 39; z dnia 22 czerwca 2006 r., Storck/OHIM, C-25/05 P, EU:C:2006:422, pkt 27–29; a także z dnia 7 maja 2015 r., Voss of Norway/OHIM, C-445/13 P, EU:C:2015:303, pkt 90, 91).

41 To kryterium oceny stosuje się również w przypadku, gdy oznaczenie polega na przedstawieniu zagospodarowania przestrzeni fizycznej, w której świadczone są usługi, dla których wystąpiono o rejestrację jako znaku towarowego (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Apple, C-421/13, EU:C:2014:2070, pkt 20).

42 Tymczasem taka sytuacja nie występuje w przypadku, w którym – jak w niniejszej sprawie – rozpatrywane oznaczenia składają się z elementów graficznych przeznaczonych do umieszczenia na towarach, które są wykorzystywane do świadczenia usług wskazanych w zgłoszeniu.

43 W tym względzie należy zauważyć, że jeżeli towary wykorzystywane do świadczenia usług rozpatrywanych w postępowania głównym, czyli pojazdy transportowe, są przedstawione w zgłoszeniach o rejestrację za pomocą linii przerywanych w celu wskazania zarówno miejsc, w których zgłoszone znaki towarowe mają być umieszczone, jak i zarysów zgłoszonych znaków, to oznaczenia, o których rejestrację jako znaków towarowych wystąpiono, nie mogą być mylone jednak z kształtem lub opakowaniem tych towarów ani nie mają na celu przedstawienia fizycznej przestrzeni, w której świadczone są usługi. Omawiane oznaczenia składają się bowiem z kompozycji kolorów, które są ułożone w regularny sposób i ograniczone przestrzennie. Przedmiotowe wnioski o rejestrację dotyczą zatem jasno określonych elementów graficznych, które w przeciwieństwie do oznaczeń, o których mowa w orzecznictwie przywołanym w pkt 40 i 41 niniejszego wyroku, nie mają na celu przedstawienia towarów lub obszaru świadczenia usług poprzez zwykłe odtworzenie linii i konturów.

44 W związku z powyższym na postawione pytania trzeba odpowiedzieć następująco: art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2008/95 należy interpretować w ten sposób, że charakter odróżniający oznaczenia, o którego rejestrację jako znaku towarowego dla usługi wystąpiono, które to oznaczenie składa się z kolorowych motywów i jest przeznaczone do wyłącznego i systematycznego umieszczania w określony sposób na dużej części towarów używanych do świadczenia tej usługi, należy oceniać z uwzględnieniem postrzegania przez właściwy krąg odbiorców umieszczenia tego oznaczenia na tych towarach, bez potrzeby badania, czy oznaczenie to odbiega w sposób znaczący od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

W przedmiocie kosztów

45 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że charakter odróżniający oznaczenia, o którego rejestrację jako znaku towarowego dla usługi wystąpiono, które to oznaczenie składa się z kolorowych motywów i jest przeznaczone do wyłącznego

i systematycznego umieszczania w określony sposób na dużej części towarów używanych do świadczenia tej usługi, należy oceniać z uwzględnieniem postrzegania przez właściwy krąg odbiorców umieszczenia tego oznaczenia na tych towarach, bez potrzeby badania, czy oznaczenie to odbiega w sposób znaczący od normy lub zwyczajów danego sektora gospodarki.

Podpisy